

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Colletldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Enric Vila

LA RUPTURA I LA DESOBEDIÈNCIA COTITZEN A L'ALÇA

Rafael de Ribot

Periodista i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL)

L'altre eix

Victus

Sempre recordaré el vespre que el president Mas va perdre les segones eleccions contra el tripartit. Vaig anar al Majestic i vaig sentir Mas remugar desconcertat, amb la cara desencaxada: "No entenc aquest país. Què més he de fer?" S'ho preguntava de tot cor, malgrat que acabava de pactar l'Estatut amb Zapatero a canvi de la Generalitat, amb l'aplaudiment de les coristes. Des d'aleshores el president ha crescut amb cada patacada però fa setmanes que el torno a veure molt confós. És estrany que després de perdre la confiança d'ERC –amb motiu o sense–, el president organitzi una conferència per proposar una llista unitària amb els republicans, a canvi d'unes eleccions sobre la independència. El pas endavant de Mas pot engrescar molta gent però si no

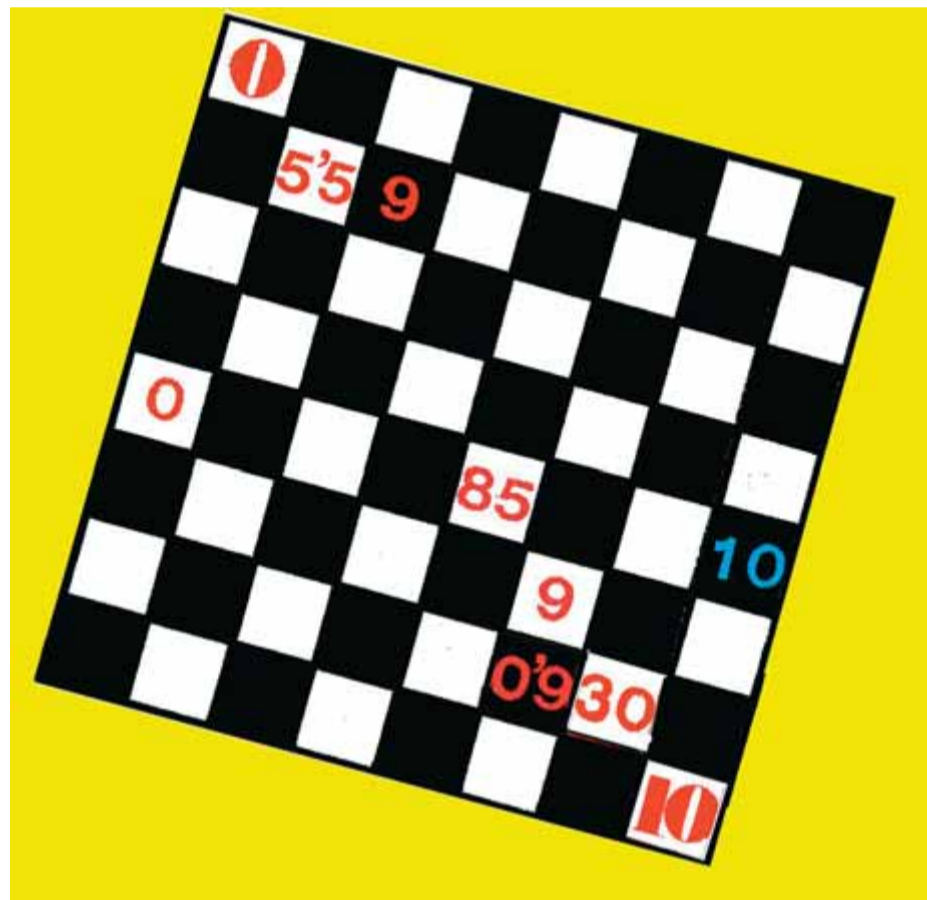
Mas haurà de superar aquesta actitud de criatura mimada

s'aguanta sobre les seves pròpies forces és difícil que funcioni. Si l'independentisme ha anat creixent és perquè no s'ha deixat intimidar pel suposat realisme de l'autonomisme. A diferència dels líders que van impulsar l'Estatut, l'independentisme no ha plantejat els reptes a través del xantatge i de les pors col·lectives, sinó a través de l'esperança i del talent individual. Si el president vol portar el país cap a la independència, haurà de superar aquesta actitud de criatura mimada del sistema tan típica del convergent mitjà. Mas encara ha d'afrontar que el problema del seu partit no és la corrupció, sinó les actituds que hi ha instal·lat la colonització. Trenta anys de negar que som un país ocupat no podien sortir gratuïts, i algú s'haurà de despullar i explicar-ho amb totes les lletres. A *Victus*, el protagonista no entén, fins que ja és massa tard, que la fe en la victòria de la dignitat humana és més important que els càlculs i l'enginyeria. Si jo fos Mas llegiria la novel·la de Sánchez Piñol. I després faria la meua llista i sortiria a guanyar amb tot el que tinc. El dia que la premsa deixi de fer safareig sobre la unitat i vagi plena explicant punt per punt per què el president vol la independència, els murs cauran més ràpid que a Berlín. No es pot ser un gran home a mitges.

El taulell de joc de la política catalana es dibuixa sobre el doble eix nacional i ideològic. Per explicar els canvis de fons més importants que s'han produït els darrers anys, tant pel que fa a la posició d'algun dels seus principals partits com a les conseqüències electorals que això ha tingut fins ara, s'ha apel·lat als moviments que s'han produït principalment a l'eix nacional. Per posar un exemple sobre això, només cal recordar que, quan des de determinades posicions s'acusava CDC d'haver-se radicalitzat per la seva aposta sobiranista, els convergents responien que s'havien mogut en la mateixa proporció que ho havia fet la centralitat política del país. En tot cas, si ens refiem del que diuen els valors quantitius de les enquestes, això no els ha resultat suficient encara per millorar les seves expectatives electorals. L'explicació podria estar en els resultats qualitius que recullen els mateixos estudis demoscòpics que demostren que un moviment de les mateixes dimensions o superiors del que s'ha produït en el vector nacional s'ha produït també en l'àmbit ideològic.

SI AGAFEM COM A REFERÈNCIA l'últim Baròmetre d'Opinió Pública del Centre d'Estudis d'Opinió, hi podem posar xifres concretes. Quan es demana avui als catalans que es col·loquin en una escala del 0 al 10, en la qual el 0 és el mínim catalanisme i el 10, el màxim, més d'un 85% se situa entre el 5 i el 10. Però potser encara més significatiu és que gairebé un 30% es col·loca a si mateix entre el 9 i el 10, mentre que tot just un 5,5% ho fa entre el 0 i l'1. D'altra banda, quan se'ns interpel·la per tal que ens definim entre la dreta i l'esquerra, puntuant amb un 0 l'extrema esquerra i amb un 10 l'extrema dreta, un 85,5% dels enquestats se situen entre el 0 i el 5. I, filant encara més prim, descobrim que entre el 9 i el 10 només s'hi situen un 0,9% dels que responen, mentre que entre el 0 i l'1 s'hi col·loquen ells mateixos un 9% del total.

NO HI HA UNA FÓRMULA INFAL·LIBLE que converteixi en resultats electorals aquestes dades, ni tan sols que permeti afirmar amb rotunditat que signifiquin majories de cap tipus. Però és evident que són indicatius que, sumats a d'altres, permeten afirmar que estem davant d'una mutació que, com a mínim, és bidimensional. Per posar un altre estudi sobre la taula, l'últim baròmetre de

CARME PERIS

Un moviment de les mateixes dimensions o superiors del que s'ha produït en el vector nacional s'ha produït també en l'àmbit ideològic

Gesop per a *El Periódico* realitzat després del 9-N posa de manifest que el diputat de la CUP David Fernández és avui el polític català més ben valorat, una cosa impensable no fa gaire temps; la mateixa enquesta, recordem-ho, situa Podem com la tercera força en intenció directa de vot, a tan sols tres punts de la segona, que és Convergència i Unió.

EN UN MOMENT EN QUÈ EL CANVI és un absolut i l'immobilisme, una rêmora, la ruptura i la desobediència són valors que cotitzen a l'alça. Això passa mentre que, en un context més pròxim, es contraposen legalitat i legitimitat en plena

crisi de les institucions i dels sistemes de representació. És veritat que allò que s'ha anomenat el sistema s'ha mostrat poc eficaç per arreglar els seus propis desajustos, i els encarregats de fer-ho s'han ocupat més dels seus interessos personals que no dels col·lectius. Són precisament ells, que han abusat de les seves situacions de privilegi, els que han posat les càrregues de profunditat per fer-lo saltar pels aires. Els veritables enemics d'aquest sistema –polític, econòmic i social– són autèntics cavalls de Troia. Avui tenim una quantitat cada dia més important de ciutadans que tenen molt clar el que no volen –un estat i unes institucions que no els donen respostes i que els generen més problemes que no solucions– i moltes formacions, de sempre, retocades o noves, que miren d'encertar la formulació d'una resposta articulada per tal de canalitzar aquest descontentament.

LA VELOCITAT EN QUÈ CANVIEN les coses fa que resulti imprudent fer previsions, però l'evolució de la posició política dels electors fa entreveure que si no hi ha una voluntat de modificar-la hi haurà una necessitat d'adaptar-s'hi.